

kakšna Olga Trpinčeva ali pa kakšen Andrejec Trdoglav, imata pa vsaj dobro voljo, da vse storiata, kar jima ukažejo v šoli.

Vsi bi bili radi dobri? Lepo je to! Starše in učitelje veseli, da vidijo na otrocih vsaj dobro voljo, četudi ni vedno najboljših uspehov. A kjer še dobre volje ni, tam je grenko delo in težke skrbi.

(Nadaljevanje.)

J. E. Bogomil:

Na letovišču.

Kaj pa je to? Na letovišču! Stavim, da ne veste vsi, kaj je to. Kakšen Ljubljčan bo že vedel? Ali pa še kateri v trgu in v večji vasi?

Letovišče!

Kadar se prično velike počitnice, takrat je navadno prav huda vročina. Vaši bratci in sestrice, ki hodijo v mestne šole, pridejo domov. Premožnejši Ljubljčani, Tržačani in še mnogi drugi pa takrat tudi zapuste mesto in gredo ali na Bled ali v Bohinj ali pa kam drugam. Malo počit od večmesečnega truda. Marsikak meščan ima v tem kraju celo svojo hišo. Pravijo ji »vila«. Kraj pa imenujejo »letovišče«.

Tako vilo so imeli tudi Robičevi iz Ljubljane gori na Bledu. Tja so prihajali vsako leto na letovišče. Kako prijetni so jim bili tisti dnevi! Zlasti ondi ob jezeru je bilo silno prijetno gledati urne ribice, ki so švigale semintja za drobtinicami kruha, ki so ga jim otroci metali v vodo.

Pred desetimi leti so bili Robičevi tudi na Bledu. Ravno so se nekega dne ob jezeru igrali

Kako Pazi varuje Verico.

otroci. Kar jih pokliče mama: »Zorko, Slavko, Danica! Hitro!«

Urno stekó otroci na mamino klicanje proti vili. Stric so jih prišli obiskat iz Ljubljane. Seveda ne praznih rok. Pa koliko novic so prinesli, pa pozdravov od tistih, ki so ostali doma.

Kar se domislijo stric: »Ali — kako pa — ali imate samo tri? Kje je pa Verica?«

»Oh, res! Kje je Verica?« ponovi mama.

»Z nami je bila pri jezeru,« pove Danica.

»A kje je sedaj?«

»Ne vem.«

»Ne vem! Oj, ti otroci! Brž pogledat!«

Urno zbeži skokonoga mladina proti jezeru. Ondi — v najbolj skritem kotu pa se je začel oglašati — strah! Strah namreč: »Kaj bo, če je Verica padla v jezero? Kdo bo kriv? Kaj bo, kaj bo?«

Dobro, da je minulo samo s tem strahom!

»O-o-o-o-o!« so zavpili otroci vsi hkrati, ko so zagledali Verico in — Pazija zraven nje. Brž so šli klicat ata in mamo in strica, naj pridejo gledat, kako Pazi varuje Verico.

In res — vredno pogleda! Kako ponosno gleda Pazi okrog sebe! Zraven njega se pa Verica igra in prav nič ne slutí, kako sama je tu. In v kakšni nevarnosti! Samo malo naj se premakne, pa bo v jezeru!

Zorko in Slavko in Danica so jih potem nekaj slišali. Bolj grenkih namreč. Pazi je bil pa pohvaljen. Dobro se mu je zdelo, bolje ko otrokom!

